

Geleidelijk vond een integratie van beide delen, oost en west van de Rotte, plaats. Wel wordt in een akte van 1366 nog gesproken van het oostelijk en het westelijk deel, ook Oosteinde en Westeinde (als twee wijken) genoemd, maar reeds in 1396 wordt het geheel, met de Middeldam ertussenin, als de Hoogstraat aangeduid en in 1373 lagen er over de verschillende Rottearmen en naar het land buiten de Hoge Zeedijk in totaal negen bruggen en waren er vier heulen, overkluisde waterlopen⁷).

In 1346, een jaar na de dood van graaf Willem IV, vond een vergadering van graaf Willem V met zijn raad en vertegenwoordigers van de Hollandse steden in Rotterdam plaats, vijf dagen lang. De twisten tussen zijn aanhangers en die van zijn moeder Margareta over de opvolging in Holland, het begin van de Hoekse en Kabeljauwse burgeroorlog, braken kort daarop uit en Rotterdam koos de kant van Willem V. Het had op het goede paard gewed.

Met de betaling van een deel van zijn schulden verwierf de stad zich in 1351 o.a. het recht van benoeming van een eigen schoolmeester, een secretaris ('der stede klerk') en een koster. In 1358 werd de stedelijke jurisdictie vergroot met een gedeelte van het ambacht Rodezant waar ook het slot Bulgerstein stond, terwijl ruwaard Albrecht, broer van de wegens krankzinnigheid afgezette Willem V, aan de stad daarop het recht gaf tot het graven van vesten en het aanleggen van aarden wallen met palissaden rondom het nieuwe stadscomplex⁸).

Met deze consolidatie is de eerste fase van de ontwikkeling van Rotterdam als afgesloten te beschouwen. Er staat dan een versterkt en welvarend stadje, afgegrensd van het omliggende platteland van Schieland, met eigen bestuur en rechtspraak en verordeningen, een parochiekerk, eigen gilden en broederschappen, een dobbelschool (gokhuis), een bank van lening of Lommerd (waar een of twee Lombarden, geldschietters uit Lombardije zetelden) en een eigen gasthuis, een school en een markt en niet te vergeten: een haven. Dat er nog zeugen in de stad gevonden werden, 'gaande bi der strate', deed aan het stedelijk karakter in wezen niets af, net zomin als b.v. het ontbreken van riolering. Het tijdperk van de feodaliteit en het ridderwezen in een agrarische samenleving was ten einde gelopen; om met Huizinga te spreken: de stedelijk-vorstelijke periode der Middeleeuwen, waarin de beheersende factoren de